

Ethics

Reflection Paper 5

Name: Nerie Ann S. Bravo

Section: BSIT 3-1

REPLEKSYON 5

Sa araw-araw kong pakikipagsapalaran sa buhay, naiisip kong madalas tayong nahuhulog sa dalawang sukdulan, minsan kulang, minsan sobra. Tulad ng pagiging matiisin, kung kukulangin ako sa pasensya, agad akong humihinto, nagagalit o 'di kaya ay naiinis kahit sa mga simpleng dahilan; kung sobra naman, madalas ay nagiging katawa-tawa sa iba o kaya naman ay baka maging "walang pakialam sa sitwasyon" ang maitawag sa akin. Naalala ko ang sitwasyon na may dalawang lalaking nag aaway at nagsasakitan. Nakakagulat dahil napunta ako sa sitwasyon na ganon, at sa huli ay mas pinili kong tawagin ang pulis at sabihin sa kaniya ang nangyayare. Napaisip ako ngayon na noong sitwasyon na iyon ay puwede naman akong umalis na lang at huwag na pansinin, pero hindi naman tama na maging ignorante ako. Naisip ko rin na puwede ko naman silang awatin o di kaya sabihin na itigil na nila, pero hindi ko ginawa dahil baka madamay pa ako sa away nila. Kaya naman mas pinili kong tumakbo at isumbong ang nangyayare sa taong mas may alam humawak ng sitwasyon. At dito napagtanto ko na ginagamit ko ang konsepto ni Plato pagdating sa Etika. Hindi lang ako basta nagpadala sa takot at kaba na naramdaman ko noon, kundi bumase ako sa mga katotohanang argumento para makapag-decision nang maayos.

May mga pagkakataon din na nasubok ang katapangan ko, lalo na sa usaping pampulitika ngayon. Nakikita ko ang mga balita tungkol sa korapsyon at panlilinlang sa gobyerno, at nasasabik akong magsalita laban dito. Pero kadalasan, natatakot ako sa posibleng reaksiyon ng ibang tao, baka ako'y husgahan o pahirapan. Sa kabilang banda, kung sobra naman ang tapang na walang takot kahit walang sapat na impormasyon, parang nagiging rash decision na lang ito. Dito ko napagtanto na kailangan ko ang tamang timpla ng tapang, hindi basta-basta natatakot, pero hindi rin padalos-dalos. Sa pagsasalita at pagkilos, hinahanap ko ang pagitan ng takot at yabang para mas maging makabuluhan ang boses ko. Dito ko naalala ang sinabi ni Aristotle na "*virtue is the mean between extremes.*" Hindi sapat na magpanggap na marunong tayo sa lahat

REPUBLIC OF THE PHILIPPINES

POLYTECHNIC UNIVERSITY OF THE PHILIPPINES

QUEZON CITY CAMPUS

ng oras kung hindi rin naman natin kayang tumayo para sa tama; at hindi rin tama na maging matigas sa punto na wala nang ugnayan sa kapwa. Katulad ni Plato, para sa akin, ang tama ay nasa gitna, ang pag-unawa sa sarili at respeto sa iba nang sabay-sabay.

Sa personal ko namang karanasan sa paghawak ng pera, natutunan kong ang magbigay palagi ay hindi madaling mapanatili. Minsan, dahil gusto kong maganda ang tingin sa akin ng mga kamag-anak ko, sobra ang bigay ko sa kanila—nagbibigay ako ng regalo at pambili ng kainan na nagpapabigat sa bulsa ko, kumbaga ay kahit walang-wala na ako. Pero kung kulang naman, baka isipin nila na kuripot ako o hindi ko sila pinapahalagahan. Kaya nang mag-isip ako, sinimulan kong sukatin ang kakayahan ko, hindi sobra ang gastos, hindi rin puro ang sarili kong pangangailangan. Ramdam ko ang balanse, tamang bigay sa pamilya at tamang bigay rin para sa sarili ko. Nakakatuwa na nagagawa ko rin ang konsepto na sinasabi ni Aristotle, iyong pagiging sakto sa mga bagay at desisyon, hindi kailangan sobra o kulang, maigi ang sakto para sa mas maayos at tamang desisyon, para sa mas maayos na buhay.

Isang hindi madaling bahagi sa buhay ay ang praktikal na karunungan, alam ko ba kung kaillan magtitiwala at kaillan magdududa? Sa panahon ngayon na puno ng hindi makatotohanang balita, masasamang tao, at maling impormasyon ang patuloy na kumakalat, napakahalaga ng intelektuwal na bertud. Madali tayong mahuhulog sa bitag ng panlilinlang kapag hindi kritikal ang pag-iisip. Kaya sinisikap kong suriin muna ang pinanggagalingan ng balita, sinusuri ko ang mga impormasyon at hinahanap ang katotohanan bago ko ibahagi sa iba. Dito ko naramdaman ang pagkakaroon ng eudaimonia o ang pagkakaroon ng masayang buhay, ang tunay na kaligayahan na dulot ng tamang paggamit ng isip at karakter.

Sa huli, nakita ko na ang pagiging mabuting tao ay hindi natatapos sa isang kilos o salita. Ito ay patuloy na paggawa ng tama sa gitna ng takot at tukso, sa pagitan ng sobra at kulang, at sa tamang timpla ng isip at damdamin. Hindi perpekto ang anumang sistema ng buhay, pero sa paglalaan ng pansin sa pagiging sakto ng bawat birtud, mas nagiging mahalaga at makahulugan ang bawat hakbang. Sa bawat araw, sinusubukan kong gawin ang tama nang hindi sobra't hindi kulang, para hindi lang ako lumago, kundi upang makatulong din sa pag-unlad ng aking komunidad at ng bansa. Dito ko nakikita ang tunay na layunin ng buhay bilang tao, ang paglinang ng isang mabuting karakter na nakakasabay sa hamon ng mundo.